

længe har været dens Forsæt, saa forekommer det mig, at man har havt Tid nok til at tage Sagen under Overveielse, forinden man svarede, og at der var Anledning til at udtale sig bestemt om den Tidsgrændse, inden for hvilken en saadan Overdragelse kunde finde Sted, ligesom der ogsaa var Anledning til at omhandle Betingelserne, thi disse kunne jo være af en saadan Art, at Regjeringen ikke kan gaa ind paa dem. Nu har Mindretallet i Udvalget læst denne Skrivelse saaledes, at, ihvorvel man ikke nysgigtig har angivet det Dieblit, hvor Bestyrelsen tilbyder at overdrage Staten Idiotanstalten, saa maa dette dog antages at ville ske i en nær Fremtid. Jeg veed ikke, hvilken Anledning Bestyrelsen til Trods for den Opfordring, som den i de foreliggende Omstændigheder maa have havt til at udtale sig mere bestemt, kan have havt til at indstrænge sig til kun at sige, at det kan ventes at ville ske i en nær Fremtid. Det skal jeg lade staa hen. Paa Flertallet har denne Skrivelses Indhold i det Hele taget ikke kunnet udgøre Indflydelse med Hensyn til dets Stilling til Sagen, idet det formentlig ikke deraf fremgaar, at Tilbud om Overdragelse til Staten vil kunne ventes i en nær Fremtid. Jeg skal endnu kun nævne en enkelt Udtalelse, som giver mig Anledning til en Bemærkning. Der staar nemlig i den samme Skrivelse et Punktum, der lyder saaledes: „I alt Fald vil Anstalten allerede nu kunne modtage et Antal uhelbredelige Landsvage“. Denne Skrivelse, der er affattet den 24de Februar d. A., er ikke i fuld Overensstemmelse med Indholdet af en Skrivelse, som Udvalget har faaet tilstillet fra Forstanderen for Idiotanstalten paa gamle Bakkehus, idet der i denne udtales af Bestyreren, at, uagtet nu Anstalten for at imødekomme den almindelige Trang gaar til den yderste Grændse af, hvad der uden Skade for det Heles Vel kan tolereres, er det ikke saa sjældent Tilfældet, at man maa aflaa Optagelsesbegjæring paa Grund af saadanne Misligheder i den Paagjældendes Tilstand, som gjør hans Samliv med de øvrige Alumnier utilraadeligt, og heller ikke savnes Exempler paa, at allerede optagne Individuer atter have maattet fjernes. Det er fornemmelig for saadanne Ulykkelige, at der hidtil savnes et Tilflugtssted. De ulykkelige Individuer, for hvilke man ønsker at staffe dette Asyl tilveie, er jo netop af Saadanne, som Bestyrelsen her omtaler som dem, man har maattet bortsende, efter at have modtaget dem, eller som man har maattet negte overhovedet at modtage, og han slutter med at sige, at det er for saadanne Ulykkelige, at der savnes et Tilflugtssted. Det forekommer mig derfor at maatte være en Misforstaaelse, naar det i Bestyrelsens Skrivelse, der kun er 10 Dage yngre, udtales, at der allerede nu vil kunne modtages et Antal uhelbredelige Landsvage som dem, Lovforslaget tilsigter at staffe et Tilflugtssted. Jeg

skal ogsaa bemærke, at denne Skrivelse jo nu er to Maanedere gammel, og med Bished for, at Lovforslaget vilde komme til fornyet Behandling her i Thinget, forekommer det mig, at den meget ærede Bestyrelse for gamle Bakkehus kunde i disse to Maanedere have taget disse Spørgsmaal under Overveielse og være kommen med noget Bestemt, med Noget, man virkelig kunde holde sig til. Men overfor Følelsen og Overbevisningen om en virkelig alvorlig tilstedeværende Trang har Udvalgets Flertal ikke kunnet føle sig i mindste Maade tilfredsstillet ved denne Skrivelses Indhold, forsaavidt den skulde, hvad der er tilfjeldet, kunne faae nogen Indflydelse paa Udvalgets Flertals Indstillinger til det høie Thing. Jeg har paa Udvalgets Vegne tilladt mig at udtale, at efter vor Formening bliver der Intet foregrebet ved det Lovforslag, som foreligger, hvis det vedtages, og altsaa den Foranstaltning, der tilsigtes, træder i Kraft. Det tror jeg at kunne sige og at kunne hente en Begrundelse for fra den meget ofte nævnte Kommissionsbetænkning. I sin Udvikling af det Forslag, som Kommissionen ender med at indstille til Regjeringen, omtaler den udtrykkelig med Hensyn til det, som efter dens hele Udvikling er det vigtigste og væsentligste, nemlig Opdragelses- og Undervisningsanstalter, at, naar Staten overtager begge de bestaaende Skoler, vil der være Plads for Drengene paa Anstalten paa gamle Bakkehus og for Pigerne paa Kellers private Anstalt paa Nørrebro. Men hvad Asyl et angaar, da er det givet, at det maa skabes fra Nyt. Nu er det Flertallets Opfattelse, at, da der skal skabes Noget fra Nyt, og da dette Nye skal kunne naas i en rimelig Tid, naar Lovforslaget vedtages, haa vi ikke fundet det forsovarligt at styde denne Sag ud af Hensyn til Overveielser, om hvilke man ikke ved, hvor lang Tid de vilde tage. Naar altsaa det Grundlag, som Kommissionernes Betænkning og dens Forslag giver for den fremtidige Ordning af en eventuel Statsdrift af Landsvagevæsenet, lægges til Grund, vil der alligevel være at staffe tilveie et Asyl for den Slags Lidende, som Lovforslaget omhandler, og der vil efter vor Opfattelse risikeres overmaade Lidt ved, at dette Forsøg gjøres. Det er jo ingen ny Veie, der betrædes. Det er den Veie, ad hvilken det Meste af, hvad der hidtil er

Rettelser.

Sp. 838, L. 7—4 f. n.: „For det Tredie . . . frie Løb“ læs: „For det Tredie maa Egnsplantningen om Efteraaret opstynes saaledes, at man ikke skal være udsat for, at dens Grene ved at thnges ned af Sneen danne en Hintring for Vandets frie Løb“.